

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΦΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχονεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ ψιλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δέκα φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαΐου εἰκοστῇ,
ὁχόλη καθενὸς Κωστῆ.

Ἑπτακόσα κι' ὀκτώ,
τὸ μῆλός μας πικτό.

Ἐκλειψὶς ἡλιακὴ
στὴν Ἑλλάδα μερικὴ.

(Ὁ Φασουλῆς τὴν ἔκλειψιν τὴν βλέπει μὲ τὸ κιάλι
καὶ λέει καταμόναχος αὐτὰ ποὺ λένε κι' ἄλλοι.)

Ἦλιε, χαρὰ τοῦ Φασουλῆ
καὶ τοῦ λαοῦ τῆς χλεῦης,
ποῦ λάμπεις στὴν Ἀνατολή,
στὴ Δύσι βσιλεύεις.

Ἦλιε, ποῦ βγαίνεις τὸ πρωὶ καὶ χάνεσαι τὸ βράδυ,
καὶ νυκτερίδες τριγυροῦν στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι,
καὶ φανοκόροι πηλαλοῦν στῶν δρόμων τὰ γκωνάρια,
καὶ βγαίνουν ἢ κολοφωτιαῖς καὶ γίνονται φανάρια.

Ἦλιε χρυσέ, ξανθόκομε, ποῦ μόλις ἀναλάμπων
φανῆς ἑστὸν οὐρανόν,
σφριγᾷ ζωὴ χλοάζουσα πρασινομένων χόμπων
καὶ κόσμων ἀφανῶν,

κι' οἱ τυμβωρύχοι χάνονται μὲ τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
κι' οἱ Παππαδάκοι κοπριά δὲν βάζουν στὴν σταφίδα,
καὶ κάθε σύγχρονος Ρωμηός, κἂν ἑσχατος κἂν πρῶτος,
ξαπλόνεται φαρδὺς πλατὺς μὲ τὴν ἐφημερίδα,
καὶ ζώνονται σταυραετοὶ σελᾶχια καὶ κούμπουρια,
καὶ διαλαλοῦν μανάθηδες τὰ τροφαντὰ τὰ γγούρια.

Σὺ ποῦ μᾶς ἐχαιρέτησες μὲ θάλλοντας κοτίνους
εἰς Στάδια μαρμαίροντα καὶ θώκους μαρμαρινούς,
σὺ ποῦ μᾶς εἶδες τρέχοντας ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
καὶ φθάνοντας ἑστὸ Στάδιον,
κι' ἐφώτισες περιλαμπῆς τοῦ δρόμου τὸν ἀγῶνα
σὲ τοῦτο τὸ Παλλάδιον.

Ἦλιε, τοῦ κόσμου βασιλεῦ
μ' ἀτέλειωτο παλάτι,
σὺ ποῦ γεννᾷς τὴν τεμπελιά
καὶ τὸ πολὺ ραχάτι.

Ἦλιε λαμπρέ μου καὶ χρυσέ,
μυριοτραγουδημένη,
ποῦ τόσα ἔψαλλε γιὰ σέ
καὶ τόσ' ἀκόμη λένε.

Ὡ σφιῖρα σὺ διάπυρος,
ποῦ τόσος κόσμος ἄπειρος
μὲ μάτια φλογερά
τὸ φῶς σου λαχταρᾷ.

Ὡ εἶσε σὺ, ποῦ τὸν αἰπὺν διφρηλατεῖς αἰθέρα,
καὶ καταυγάζ' ἡμέρα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ὁ νεκρὸς ξανασφριγᾷ καὶ πάλιν
κι' ἀρχίζει τὸ μαρτύριον καὶ τῆς ζωῆς ἡ πάλιν,
κι' ἀρχίζ' ἡ διοργάνωσις καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ δρᾶσις,
ποῦ νὰ τὰκούσης μιὰ φορὰ καὶ δέκα νὰ ξεράσης.

Σὺ ποῦ μᾶς ἐχαιρέτησες δρομείς ἀνυποδότης,
μοχθοῦντας τῆς ἀθλητικῆς τοὺς μόχθους τοὺς ἀτρύτους,
ποῦ κατὰ φάλαγγας Ἑλῶν ἀμέσως ἐσταμάτησες,
καὶ τὰς ἡνίας τὰς χρυσᾶς ἐμβρόντητος ἐκράτησες,
ὅταν μᾶς εἶδες ἐξαφνα κραδαίνοντας ρομφαίας
μὲ Τουρκομάχων παλαβῶν μακροὺς ζουρλομανδύας,
καὶ στεφανοῦντας κορυφὰς προμάχων κορυφαίας
καὶ μελωδοῦντας δι' αὐτοὺς παιάνων μελωδίας.

Ὡ σὺ, ποῦ σ' ἐπροσκύνησαν Ρωμηῶν σοφοὶ καὶ μάγοι
ὅταν ἡ νίκη φεύγουσα κατήφορον ἐπῆρε,
καὶ πάμφωτος κατηύγασες τὰ γαλανὰ πελάγη
ὅπότεν τὰ διέπλεαν ἀστακοφάγων μοῖραι,
κι' ἐτρίζαν ὅπλα κι' ἄρματα καὶ τῶν ἀρμάδων ὕφαλα,
κι' εἶδες τὸν Κορδονάραγα μὲ κρίνους καὶ γαρύφαλα.

Ὡ σὺ, ποῦ κατεφλόγισες τὴν γῆν τῶν κουνενέδων,
ὦ σὺ, ποῦ κατεφώτισες τραπέζια καφενέδων,
κι' ἐξέλαμψαν τὰ σχέδια Ρωμηῶν Ναπολεόντων
κι' αἰμοχαρῶν λεόντων.

Ὡ σὺ, ποῦ μᾶς ἀντίκρυσες χρυσοῦς ὑποστρατήγους
μεστοὺς ἀλκῆς καὶ σφρίγους,
καὶ ριψασπίδων ἔθλεπες μεγάλαυχον Βασίλειον
ἀπάνω ὅτῃν πατοῦνα του νὰ γράφῃ τὴν ὑψηλίον.

Ὡ Φοῖβε σὺ χρυσότοξε καὶ στέμμα τῆς ἡμέρας,
ποῦ τότε σὰν ἐπέρασαν τῆς νίκης οἱ καιροί,
ἐξύπνας εἰς τὰς ἔδρας τῶν τοῦ κράτους τοὺς πατέρας
καὶ λαίμαργοι ῥοκάνιζαν κουλούρια καὶ τυρί.

Ὡ σὺ, ποῦ περιέβαλες διὰ χρυσοῦ στεφάνου
τὸ βῆμα τῆς παρλάτας,
ὅπότεν ἐσερβίροντο δαπάναις τοῦ Ρωμάνου
κεσέδες σοκολάτας.

Σὺ ποῦ δεινὰς κατηύνασες ρητόρων καταγιγῆδας,
κι' εἶδες μ' ἐλέγχων ξενικῶν παντοειδῆς σφραγίδας
ταμεία νὰ σφραγίζωνται κενὰ τῶν Τουρκομάχων
πρὸς θλίψιν ἀλυσμένητον ἡρωϊκῶν στομαχῶν.

Σὺ ποῦ μᾶς εἶδες φάσματα ὅσους τάφους τῶν προγόνων
νὰ καταφασκελῶνουμε τοῦ κύρ Ἑτὲμ τὴν φέσα,
κι' ἐξω Ταμείων Κεντρικῶν καθήμενοι μὲ πόνον
τοὺς ἄλλους νὰ φερμάρωμε, ποῦ τραγοπίνουν μέσα.

Σὺ ποῦ μᾶς ἐχαιρέτησες φρενήρεις Πιερότους
μὲ κέρατα, μὲ σάλπιγγας, καὶ μὲ τυμπάνων κρότους,
κι' εἶδες εἰς τὸν Καρνάβαλο χαρτάκια νὰ πετοῦμε
καὶ γιὰ τὸν χαρτοπόλεμο σπαλέταις νὰ ζητοῦμε.

Σὺ ποῦ τὴν γῆ τοῦ ραχατιοῦ
μὴ μέρη δὲν ξεχνάεις,
καὶ στρατηγὸ τοῦ κρεββατιοῦ
κάθε Ρωμηὸ τὸν κάνεις.

Σὺ ποῦ πυρόνεις κεφαλὰς
καὶ τῶν ψυχρῶν τὴν κρᾶσιν,
κι' ἡ περιβόητος Ἑλλάς
ὠθεῖται πρὸς τὴν δρᾶσιν.

Ὡ σὺ, ποῦ πάντα φλογερὸς
τὴν γῆν ἀνάπτεις τοῦ πυρός,
ποῦ γίνεται Καρνάβαλος ὁ τῶν πολέμων Ἄρης,
καὶ πεζοδρόμια μετρῶν, ἢ μὲ τῆς μυίγαις χάσκων,
ἔμπορὶς γαλόνι στρατηγῶν καὶ τρικαντὸ νὰ πάρῃ,
κι' ὕστερα νὰ κορδώνεσαι πολεμικὴν διδασκων.

Σὺ ποῦ φωτίζεις ἱερὰ καὶ τῶν πατέρων θήκας,
Τάκηδων, Χατζηγάκηδων, καὶ Παππαδάκων δίκας,
καὶ βλέπεις ν' ἀπονέμεται τῆς ἀρετῆς τὸ γέρας
ὅσους πρώτους τῆς πατρίδος,
καὶ δίκην κατηγλάσεις ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας
ἐστὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος.

Σὺ ποῦ κυττάξεις ὅτῳ σκαμνί σπαθᾶτους κατωτέρω,
καὶ Λευκαδίου χαιρετᾶς χιόνος λευκοτέρους,
ὅπου μορφὰς ἐλάμπρυνες ἀθῶν γαλονάδων,
συνέδρων καὶ μαρτύρων,
καὶ δακτυλίδια φώτισες παρθένων Ἑστιάδων
σὲ δάκτυλα κλητήρων.

Ὡ Φοῖβε σὺ, ποῦ μὲ θερμὰς ἐθέρμανες ἀκτῖνας
τὴν ἀρρυτίδωτον μορφήν τῆς μάρτυρος Κατίνας,
ὅπου πολλὰ κατηγορεῖ
καὶ λείπει τὸ καὶ τὸ,
πῶς τῆς βαροῦσαν οἱ φρουροὶ
τραμποῦκο δυνατό,
καὶ πῶς πολλὰ κορίτσια τῆς τῆς ἔκαναν καπρίτσα
κι' ἀπὸ τὸν παρθενῶνα τῆς ἡγαίαναν ὅτῃν Γεωργίτσα.

Κατόπιν ἐξωράσεις καὶ τὴν Βασιλικὴν,
ὅπου μὲ τόνον τῆς φωνῆς τὰ μάλιστα γλυκὴν
τοὺς λόγους ἐπιβεβαίωσι, ποῦ λέγει κι' ἡ Κατίνα,
καὶ πῶς ἐπλήρωνε κι' αὐτὴ ὅτῳ τὰδε καὶ τὸν δεινά.

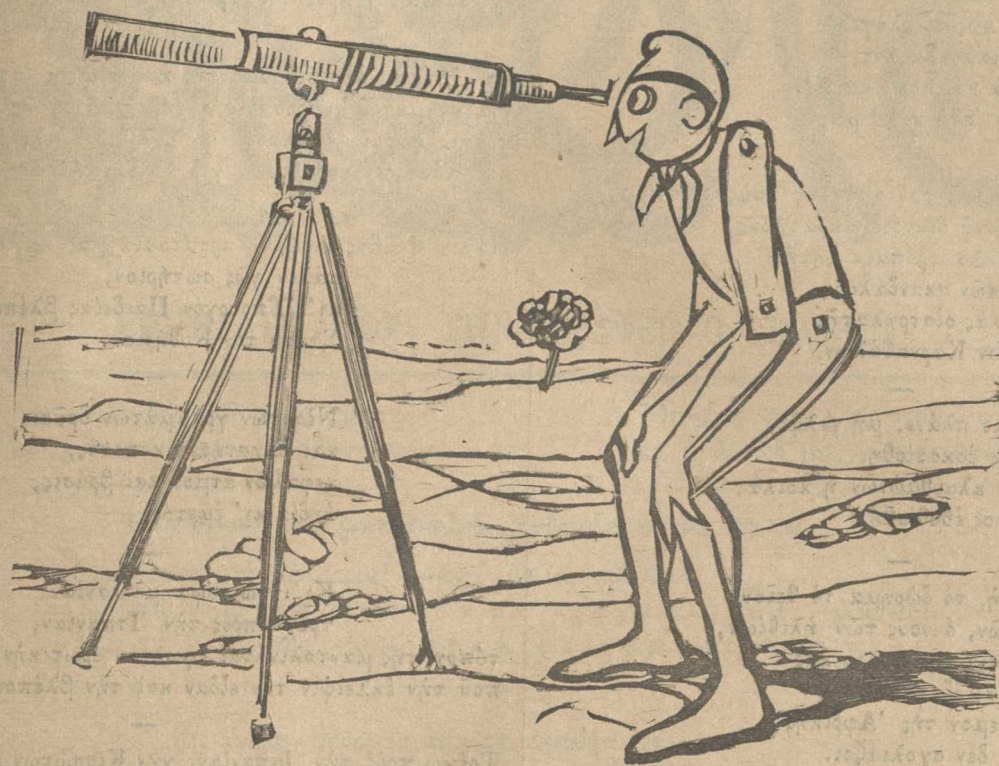
Κατόπιν μὲ χαρὰν κρυφὴν
ἐφαίδρυνες καὶ τὴν μορφήν
ἐκείνης τῆς Εὐαγγελίως,
ποῦ κι' ἔτσι τᾶλεγε κι' ἄλλοιως.

Καὶ τὴν Ἑλένην ἔπειτα, τρὲ κόμ ἰλ φὸ γυναῖκα,
ὅπου δραχμὰς ἐπλήρωνε τὴν ἐβδομάδα δέκα.
Ὡ! ποῦ τοὺς ἀστυφύλακας τοὺς εἶχε πιάσει μοῦρλα
καὶ τῆς Ἀρχόντως ἔστειλαν παρθένους εἰς τὰ Βούρλα,
ἢ δὲ Γεωργίτσα μετ' αὐτὴν ἐντόνως ἐξεφώνησε
πῶς ἔκντεψε νὰ ρέψῃ,
κι' εἶπε πῶς ὁ Λευκάδιος μὲ μὴ μαμμη ὅσῳ μὲν
γιὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Ὡ μαρτυρίαι γυναικῶν, φωνῶν ἐπαφροδίτων,
ποῦ μὲ τὸν περιώνυμον τῆς Ἀριάδνης μίτον
περιφραδὸς ὠδήγησαν κι' ἐμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων
ὅτῳ σκοτεινὸν λαβύρινθον ἐκείνων τῶν σκανδάλων.

Ὡ γλύκα τῶν μαρτυριῶν
κι' ἀποκαλύψεις κυριῶν,
ὦ! ποῦ ἡ χαρὰ καὶ κι' ἐμεῖς
γι' αὐτὸ τὸ κάζο τῆς μαμμῆς.

Σὺ ποῦ τὸ μάγον σου τὸ φῶς δὲν ἐσκοτίσθη διόλου,
ὅταν ἐλθῶν κι' ὁ κύριος Σκοτίδης μαρτυρεῖ

πῶς εἶνε φαυλεπίφαιλοι καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου
οἱ πλείστοι κρανοστόλιστοι τῆς τάξεως φρουροί.

Σὺ ποῦ φωτίζεις τοὺς Ροτσιλδ ἴσα μὲ τοὺς ἀπόρους,
καὶ τώρα μὲ τὰ βάρη μας καὶ τοῦ καπνοῦ τοὺς φόρους
καρδιοπάλλοντες κυττοῦν καὶ περιμένουν τόσοι
πότε θὰ σβῷ ἡ λάμψις σου καὶ τότε θὰ νυκτώσῃ,
ὡ κοιμηθῇ μακάριος ὁ κόσμος ὁ φουμάρων,
γιὰ νὰ βγουν νὰ μαζέψουνε τῆς γόπες τῶν τσιγάρων.

Ὡ ζωπάροχος πηγῇ, μὴν ἀνατέλλης, στάσου,
τίποτος ντουγιᾶς ἀνάποδος ἄς πάῃ νὰ χαθῇ...
ἐν σαβουρώσης τίποτα γιὰ τὰ γεράματά σου
οἱ ῥιζοῦν καὶ σὲ προσκυνοῦν καὶ φαῦλοι κι' ἀγαθοί,
ἐν ὅμως σὰν ἀδέξιος δὲν τρῶς ἀπὸ κλειμμένα
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ πᾶς ὅτῳ Πάνθειον ἀναύλωις,
καλὴ κακὴ συζήτησις δὲν γίνεται γιὰ σένα,
κι' οὐτε κανεὶς σὲ προσκυνεῖ, κἂν ἀγαθὸς κἂν φαῦλος.

Ὡ ζωπάροχος πηγῇ,
ποῦ σὲ λατρεύει κάθε γῆ,
κι' ἡ φωτοπάροχος Ἑλλάς,
τῆς εὐνομίας ἡ κοιλάς,
λεῖψε νὰ λείψουν βᾶσανα, σβῦσε νὰ σβῦσουν πόνιοι,
καὶ σὰν καὶ πρῶτα σοβαροί

νὰ μὴ γκαρίζουν ἱεροὶ
τῶν Προυτανείων ὄνιοι.

Ὡ! μὴ φωτίζῃς σὰν καὶ πρὶν τῶν θρήνων τὴν κοιλάδα,
τοὺς ρακενδύτας τῶν ὁδῶν κι' ὅσους φοροῦν βελάδα,
λεῖψε νὰ λείψουν σχέδια
τοσαύτης σοβαρότητος,
κι' ἡ πλημμυροῦς ἀναίδεια
τῆς τωρινῆς χρηστότητος.

Σβῦσε γιὰ κάμποσο καιρὸ, τοῦ κόσμου βασιλεῖ,
νὰ μὴ ζεσταίνῃς τῶν Ρωμηῶν τὴν ραχοκοκαλίαν,
σβῦσε νὰ μὴ λαμποκοποῦν τὰ τέλματα κι' οἱ ῥυποί,
μὲ τοῦ φῶτος τὴν ἐκλειψιν κι' ἡ κίνησις ἐκλείπει.

Σβῦσε νὰ σβῦσουν τρόπαια κλεινῶν κατορθωμάτων
καὶ φόρους νὰ μὴ δίδωμεν τῶν ἐπιτηδεύματων,
κι' ἐγὼ γὰρ λέγω: φύγετε, στρατοὶ τῶν εἰσπρακτόρων,
μέσα σ' ἐπιτηδεύματα πολὺ προσοδοφόρα
σπουδαῖον ἐπιτήδευμα θαρρῶ καὶ πλουτοφόρον
νὰ φαίνεσ' ἐπιτήδειος καὶ πάντοτε καὶ τώρα.

Τοιοῦτος ἐπιτήδειος ἐπιτηδεύματις
αὐτῆς τῆς πολιτείας
δὲν τρέμει χωροφύλακας κρατοῦντας ἀκινάκην,
μὰ βλέπει πρὸς τοὺς οὐρανοὺς

καὶ φενακίζει τοὺς κοινοὺς,
ποῦ δὲν φοροῦν φενάκη.

Ἐξω τὸ φῶς τὸ φλογερὸ
ἀπὸ τὰ καυκαλά μας,
λεῖψε γιὰ κάμποσο καιρὸ
νάλθοῦμε 'στὰ καλὰ μας.

Σβύσε τὸ φῶς, ὅπου γεννᾷ τοῦ κράτους τοὺς φωστήρας,
σβύσε τὸ φῶς, ὅπου γεννᾷ διανοιῶν κρατῆρας,
μὴ κι' ἄλλα τρόπαια ζητῆς
παντοδαπῶν σκανδάλων,
μὴ κεφαλὰς οἰστρηλατῆς
συγχρόνων Καρναβάλων.

ὦ κόσμε πλάνε, μὴ γελάς,
ὁ Φοῖβος ἐσκοτίσθη,
καὶ τῶν κλαυθμώνων ἡ κοιλὰς
εἰς σκότος ἐδυθίσθη.

Τώρα δεσπόζ' ἡ σιωπὴ, τὸ δῶρημα τὸ θεῖον,
τὸ κόσμημα τῶν εὐφῶν, ὁ νοὺς τῶν ἡλιθίων,
τὴν δρᾶσιν τῆς πολιτικῆς
μὴτ' ἑνας ἐξετάζει,
τὸν πόλεμον τῆς Ἀφρικῆς
Ρωμῆος δὲν σχολιάζει.

Τώρα χαλοῦν τὰ σχέδια στρατηλατῶν ἀλκίμων,
τώρα σφαλοῦν τὰ στόματα, καὶ μῆτε κόβουν ράβδον,
τώρα κανένας Διαμαντῆς, κανεὶς ἀριθμομνήμων,
μίαν πρὸς μίαν δὲν μετρᾷ τῆς μυίγαις ὅπου χάβουν.

Μὰ τί βλέπω;... πάλιν φέγγος... ξαναβγήκε... νάτος νάτος,
καὶ ξυπνᾷ καὶ ζωντανεύει κάθε νέος Κιγκινάτος,
κι' ἀναζοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τὸν ἥλιο τὰ σκουλήκια,
καὶ λαὸς χωρὶς βρακί
λαχταρᾷ κουδαρνταλήκια.

Θέλει κι' ὁ Στρατὸς γαλόνια,
θέλει καὶ τὸ Ναυτικὸ,
μᾶς χρειάζονται κανόνια
κι' ἓνα καταδρομικὸ,

θέλουν κι' ἄλογα βαρβάτα κι' ὄχι χασομέρικα,
καὶ νὰ στείλουν τὸν Μισοῦλη κάτω 'στὴν Ἀμερική.

Μὰ τὸν βῆχα τοὺς τὸν κόβει βροντωδέστερος βροντῆς
ὁ Σιμόπουλος ὁ μάγος, τοῦ Κουβέρνου Διαμαντῆς.
«Βρὲ παιδιὰ, περνοῦμε χρόνους, ποῦ βαροῦνε ταμπουράδες,
βρὲ παιδιὰ, καλὰ τὰ λούσα, μὰ δὲν ἔχομε παράδες.

«Ἐλλείμματ' ἀπροσδόκητα γανόνουν τὸ μαλὸ μου
κι' ὡς νὰ γενρῶν περίσσευμα τραβῶ τὸν διάβολό μου,
μὲ φτώχεια κι' ἀναπαράδιὰ
δὲν πάει λούσο 'ξαφνικὸ,
σταθῆτε πρῶτα, βρὲ παιδιὰ,
νὰ κάνουμε ψιλοκοκό.»

Πάλι φωνάζουν οἱ χαζοὶ
πῶς κατὶ συντελεῖται,

κι' ἀνάκλησις τοῦ Κριεζῆ
παντοῦ διαθρυλλεῖται,

καὶ λένε πῶς ἡ μηχαναῖς τῶν καρβιῶν ἐχάλασαν
κι' ἀδύνατον πρὸς τὸ παρὸν νὰ πλεῦσουν κατὰ θάλασσαν.

Κι' ἤθελα νάμαι Διαμαντῆς καὶ πρῶτος 'στὰ μετροῦμε
γιὰ νὰ μετρῶ 'μπροστὰ σ' αὐτοὺς, ποῦ στόλους θ' ἀναπλῶ
πόσαις φοραῖς ἐχάλασαν τὰ δόλια τὰ πλεούμενα,
καὶ πόσαις διορθώθηκαν γιὰ νὰ ξαναχαλάσουν.

Πάλιν Φοῖβος ἀνεφάνη προστασία μας καὶ σκέπη,
πάλιν φῶς σωτήριον,
κι' Ὑπουργὸν Παιδείας βλέπει
Στάην τὸν Κυθήριον.

Νέα τῶν γραμμάτων δρᾶσις
καὶ μνηστήρων κοπετός,
κεφαλῶν ἄτμοι καὶ βράσις,
ἀηδία κι' ἐμετός.

Κι' ἐγὼ τώρα μὲ μανίαν
τρέχω πρὸς τὴν Ἰσπανίαν,
τόπον τῆς μαντολινάτας, φωλεὰν ἐρωτικὴν,
ποῦ τὴν ἐκλείψιν τὴν εἶδαν καὶ τὴν βλέπουν ὀλίκην.

Τρέχω πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, γῆν Κισσώτων κι' ἵπποτων,
ἄτρομήτων ταυρομάχων καὶ προσφάτων νικητῶν,
κι' ἐκεῖ πέρα θ' ἀνακράζω νικητῆς πρὸς νικητὰς :
«ἐλησμόνησα νὰ πάρω κι' Ἰσπανοὺς ὀργανωτὰς,
δῶστε μας καὶ σεῖς καμπόσους νὰ σᾶς τοὺς παχύνουμε,
ταυρομάχοι τουρκομάχοι μὲ ψυχὴ νὰ γίνουμε.»

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῆς Καλλιρρόης τῆς Παρρὲν ἡ Χειραφετημένη,
παγκάλως τυπωμένη,
τούτέστι μυθιστόρημα μεγάλης ἀληθείας,
μεστὸν σπουδῆς καὶ χάριτος καὶ τέχνης κι' ἐμβρυείας.

Τοῦ Βόκου τὸ περίφημον τὸ Περιοδικόν
θέλγον βιβλίον ἔδωκε καὶ καλλιτεχνικόν,
ἦγουν ὁ Θέμος Ἀννίνος κι' ἡ Γελοιογραφία,
ποῦ τῆς μεγάλης τέχνης τοῦ ἡ χάρις κι' εὐστροφία
ἐξεκονίζεται πιστῇ, λαχταριστῇ, στωμύλῃ,
μὲ τοῦ Νιρβάνα τοῦ γνωστοῦ τὸ γλαφυρὸ κονδύλι.

Ὁραῖον Περιοδικόν
ἐξόχως φιλέλλητικόν
καὶ καλλιτεχνικώτατον μὲ τίτλον Κ α λ η μ έ ρ α
τοῦ Βίτου τοῦ Πηλοῦμπου μας, γνωρίμου κι' ἐδῶ πέρ,
ποῦ προσφιλὲς ἀνάγνωσμα προορίζεται νὰ γένῃ,
Ἰταλιστὶ 'στῶν Ἰταλῶν τὴν Καλημέρα βγαίνει.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆου μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.